

Gustau A. Fernández Alcázar. *In memoriam*

Se'ns ha mort En Gustau, l'amic del somriure sincer i constant, que dominava la vida amb la tranquil·litat dels bons, contagiant a tots el seu bon humor i la més noble manera de ser. El 26 de juny, un accident deixa el seu cos a la carretera, i el seu esperit al cor de tots.

Gustau Fernández va néixer a Manacor, fa 38 anys. Va ser un ornitòleg primerenc i amb una colla d'amics (Xavier Jara. Ben Vickers...) prengué contacte amb el GOB a la infància, i va participar abans d'afaitar-se als primers anellaments de virots que férem a Pantaleu. Atret per la natura, va decidir cursar estudis de biologia i es llicencià a la Complutense, on prengué contacte amb La SEO i va treballar amb M. Fernández Cruz a la recerca i anellatge de colònies d'ardèides. Tornà a Mallorca el 1990, i va començar a treballar amb la Unitat de Vida silvestre del Servei de Conservació de la Naturalesa, on va generar sòlides, fecundes i entranyables amistats. La seva constància, eficàcia i professionalitat va ser cabdal per moltes feines de conservació, i gràcies a ell es publicà la sèrie Papers de la Natura.

Va intervenir en molts dels documents tècnics del Servei, i fou peça clau en la major part dels projectes que s'hi desenvoluparen. El dia a dia de la casa s'estalonava amb la dedicació d'en Gus, que sabia mantenir un clima excel·lent de feina amb tots els que hi treballàvem. Qualsevol problema, si ell l'assumia, deixava de ser-ho, i mal no'va trobar que cap tasca fos excessiva. L'any 1999 passà a fer feina uns mesos al Parc Nacional de Cabrera posteriorment es va ocupar de la direcció del gabinet del conseller d'Agricultura, on es va mantenir quan M. Morro em va rellevar. A les darreres eleccions, va ser cap de llista de l'Ajuntament de Manacor, d'on era actualment regidor. Tot i que la feina (que va assumir amb una generositat i dedicació immillorables) li absorbia gran part del seu temps es va incorporar al FórumAus tant prest com fou creat, i feia aportacions continuades. En també col·laborador del SAC, i el seu darrer encontre públic amb els ornitòlegs illencs va ser a Eivissa, en ocasió de la trobada d'ornitòlegs.

Les seves qualitats ornitològiques i professionals eren excel·lents però les superaven amb escreix els seus immensos valors humans. Amic dels amics, generós i amatent, ningú no pot recordar-ne un mal gest o una sortida de to. Poques vegades s'ha plorat amb més motiu la mort d'una persona.

L'enyoram i l'enyorarem amb molt dolor, perquè conèixer-lo i estimar-lo son la mateixa cosa. Sols ens queda el consol de servir les mateixes il·lusions que ell.

Joan Mayol